

SAÇLARINDA DUYDUĞUM HER ŞEY

Nilay Erik

- Arada bana bir şeyler olur. Ne aradığımı ne istediğimi, nereye gideceğimi bilemem. Birini, bir yerleri özlerim durup dururken. Böyle anlarımda hemen temizliğe veririm kendimi. Sanki koltuklarla, döşemelerle beraber zihnimi de temizlemek isterim.

Zeynep de yadırgamıyor artık bu huyumu. Alıştı. İki yıldır her hafta düzenli temizliğe gelir bana. Beraberce evde ne var ne yok döktük yine. “Abla” dedi, Zeynep “Benimle birlikte yoruluyorsun. Ben mahcup oluyorum sonra.”

İlahi Zeynep! Benden büyük; ben ona Zeynep diyorum, o bana abla diyor. “Ben bugün sadece kütüphaneye ilgileneceğim zaten. Sen rahat ol.”

Zeynep salonu temizlerken ben kitapları raflardan indirdim. Tek tek silip üst raflardakileri alt raflara, alt raflardakileri de üst raflara koyacağım. Baş ucu kitaplarımı ayırıp yatağımın yanındaki komodinin üzerine dizeceğim. Bana yakın olsunlar istiyorum.

Kitaplarımı, herkesten sakınıyorum. Kimseye ödünç veremem onları. Çocukken okuduğum kitaplarımı bile saklarım. Çocukluğum, ilk gençliğim, her şeyim onlarda gizli. İçlerinde neler neler var: tuttuğum notlar, kitap ayrıçaları, sinema biletleri, telefon numaraları, kare kare fotoğraflar... ve hepsinden önemlisi altını çizdiğim satırlar...

Zeynep iş yaparken konuşmaya bayılır. Daha işe yeni koyulmuştuk ki salondan seslendi: “Duydun mu Kırıkkale’deki cinayeti abla?” dedi. “Karısını bıçaklamış eski kocası. Yanında da çocuğu

varmış üstelik. Kör olasıca boşamışsın zaten, ne halt etmeye öldürmek istersin ki?”

“Yine mi?” dedim. Zeynep, elindeki bezle odanın kapısında göründü.

“Çocuğu, ‘anne, lütfen ölme!’ diye yakarmış.” dedi.

“Kadın ölmüş mü Zeynep?” dedim.

“Hastaneye götürmüşler. Ay abla, inşallah ölmemiştir.” dedi.

“İnşallah.” dedim.

Yeniden salona döndü. Bir müddet sustu. Sonra yaşamanın anlamını çözmüş bir filozof edasıyla:

“Abla ya, baksana hayat ne kadar da şey değil mi?” dedi.

Cevap vermedim. Canım sıkılmıştı habere. Elimdeki işi bıraktım, balkona çıktım. Bir sigara yaktım. Kadını düşündüm. İçim acıdı.

Kütüphanemdeki işime döndüm tekrar. Odanın her yeri kitap. Oturdum yere, kitapları ayırmaya devam ettim. Zeynep, her zamanki gibi sade bir kahve yapıp yanıma geldi. Yerde oturduğumu görünce kahveyi üst üste koyduğum kitap bloklarından birinin üzerine bırakıyordu ki kahve dökülürdü. Yüzümdeki kızgınlığı fark etmiş olacak ki ne yapacağını bilemedi. Beline taktığı bezlerden birini alıp aceleyle kitabı sildi. Aldım elinden, baktım hemen hangi kitap acaba diye. “Ah Bu Rüzgâr” Mansfield... Çetin’in hediyesi. Gülümsedim. Kitaplarıma olan sevgimi bilen Zeynep, bu gülümsemeye şaşırdı.

“Zeynep” dedim, “Biliyor musun bu kitabı bana hediye eden kişi de aynı senin gibi kahve dökmüştü defterime.”

Bir şey söylemedi. Fincanı da alıp mahcup mahcup mutfağa geçti. Ah Bu Rüzgâr! Şöyle bir karıştırdım. Bir şarkı gibi. Her cümlesini Beethoven beslemeşi sanki. Kelimelerden değil de notalardan örülmüş. Deniz, rüzgârın uçşturduğu çamaşırlar, kıyıda uzak bir gemiye el sallayan insanlar... Her şey, her şey sanki birazdan canlanacak kitabın içinden çıkacak. Ah Bu Rüzgâr...

Kitaptan yüzüme doğru bir rüzgâr esti. Beni bir tüy gibi havada savura savura on yıl öncesine, fakültenin orta bahçesindeki bir bankın üstüne kondurdu. Üniversite yıllarım... DTCF... Bitmesin istediğim zamanlar... Yaşam; mis kokulu bir kavun dilimi, koklamaktan bıkmadığım. Heyecanlı edebiyat sohbetleri... Sen... Çetin... On sekiz yaşımın ince, pürüzsüz, içli, kadifemsi sesi... Farabi Salonu’nda dinlediğimiz bir konferans çıkışında,

---

kantinde, masanın üzerine koyduğum defterime kahve dökmüştün. Çayımı alıp geldiğimde masadaki arkadaşlarım yüzüme korkulu gözlerle bakıyordu. Nasıl bir tepki vereceğimi bekliyorlardı. Sense telaşla defterimin sayfalarını silmeye çalışıyordun. Gözlerine takılmıştı gözlerim, biri yeşil biri mavi... Nedense kızamamıştım sana.

O günden sonra her yerde karşıma çıktın. Kütüphanede, kantinde, bahçede... Sanki bana karşı büyük bir suç işlemiş de telafi etmeye çalışıyordun. Her gün yeni bir kitapla yanıma geldin. Müzik, şiirler, hikâyeler, filmler... Baş döndürücü bir biçimde sadece kitapların, müziğin, tiyatronun, sinemanın içinde var oluyorduk. Mekânsızdık. Ben, bütün bunları çok sevme rağmen; kalabalıkları, gülmeyi, gezmeyi, eğlenceyi de seviyordum. Sen, sanki bin yaşındaydın. Ne çok şey biliyordun. Ne çok şey öğrenmiştim senden. Bir hoca gibiydin benim için. Bana getirdiğin her kitap canlıydı sanki. Soluk alıp veriyor, kalbi atıyor, üzülüyor, seviniyor ya da ölüyordu ansızın. Sanki sadece benim için varlardı. Diğer insanlar da duyuyorlar mıydı bu sesleri, görüyorlar mıydı benim gördüklerimi? Yaşamın akışının dışında bir yerlerde başka bir boyutta mı anlaştık biz seninle? Bulduğumuz her yer aslında olduğundan başka bir yer miydi? Sen, bu yerde ikimizden başka kimsenin varlığına hiçbir zaman tahammül edemezdin.

Bugünmüş gibi hatırlıyorum erkek arkadaşlarımdan biri gözlerimi kapatıp ben kimim, demişti. Gözlerimi açtığımda karşımdaydın. Biri yeşil biri mavi gözlerinde öfkeyi ve kıskançlığı görmüştüm. Fena içermiştin bu sululuğa. Çıkışmıştın hatta: "Sana böyle herkesin rahatça dokunmasına neden izin veriyorsun?" demiştin. "Hem de saçlarına dokundu." Üstünde durmamıştım. Gülüp geçmiştim.

Her şeyden anladığın gibi fotoğraftan da anlardın. Bana fotoğrafın inceleklerini öğrettirdin. Zenit marka bir fotoğraf makinen vardı. Matematik problemi gibi bir şeydi benim için o makineyi kullanmak. Bir gün çekim yapmak için Ankara Kale'sine çıkmıştık. Çıkarken çok ilginç sokaklardan, yaşamlardan geçmiştik. Bir sürü fotoğraf çekmiştik. İlk kez öyle eski püskü, evlerin içinden çok dışarıda yaşanan sokaklar görmüştüm. Benim şaşkın şaşkın bakışıma hiç aldırmadan kendi evinizin de bunlara benzediğini söylemiştin. Kıvırcık, sarı, çenene kadar uzamış bakımsız saçların birbirinden farklı renkli gözlerinle kusursuz gülüşünle seni bu yer dâhil hiçbir yere ait bulamamıştım. Yolda birkaç dükkânda durmuştuk. Bana biraz kuru incir ve çikolata almıştın. Kale'de benim fotoğraflarımı da çekmiştin. Rüzgârda uçuşan saçlarımı en çok da. O gün orada, rüzgârla birlikte kulağıma bir şeyler fısıldadın sanki ama net duyamadım.

Sonra gittin. Bir veda bile etmedin. Seni bir daha hiç görmedim. Ne bir adres ne bir numara... Yokluğunda Ankara, bütün o kalabalık caddeleriyle içimde daraldıkça daraldı. Küçük bir kasabaya dönüştü. Senin hayalin baştanbaşa yeniden ördü bu şehri. Sanki bir sokağın köşesinden çıkacakmışsın gibi sanki biraz sonra arkamdan seslenecekmişsin gibi, hep sakınarak yürüdüm kaldırımları. Seni kitaplar dâhil her yerde aradım. Etrafımda onca kalabalık, onca insan... Sanki hiç var olmamıştın. Sanki kendi kendime yarattığım bir ruh ikiziydin, bir sanrıydın.

Sahi neredesin?

İrkildim birden. Zeynep'e seslendim. Fotoğraf kutusunu getirmesini söyledim. Kutudan o gün Kale'de çektiğim fotoğrafları buldum. Tek tek baktım fotoğraflara. O günü bir daha yaşadım. Sonra fotoğraflardan birinin arkasındaki şu notu okudum:

Bırak da uzun uzun içime çekeyim saçlarının kokusunu, bir kaynağın sularına yüzünü daldıran bir adam gibi yüzümü daldırayım içlerine, kokulu bir mendil gibi elimle sallayayım onları, sallayayım da anılar silkelensin havada. Bilebilseydin sende gördüğüm her şeyi! Saçlarında işittiğim her şeyi... Saçlarında duyduğum her şeyi... Bileseydin...

Charles Baudelaire

24 Nisan 99 Ankara Kalesi

Zeynep okuduklarımı ilgiyle dinledi. Sonra:

“Abla” dedi, “Kim söylemişse ne güzel söylemiş!”

Gülümsedim. “Zeynep” dedim, “Hayat ne kadar da şey değil mi?”

“Evet, Esra abla” dedi. “Gerçekten de şey yani...”

***

Bu hikâyenin yazıldığı saatlerde, Paris Şanzalize'de bir kafede, bir adam; Baudelaire'in “Paris Sıkıntısı”nı belki onuncu kez bir daha okuyordu. Uzun zaman önce altını çizdiği şu satırlarda parmaklarını uzun uzun gezdirdi. Siyah, uzun bir saç buklesini okşar gibi okşadı kelimeleri.

Bırak da uzun uzun içime çekeyim saçlarının kokusunu, bir kaynağın sularına yüzünü daldıran bir adam gibi yüzümü daldırayım içlerine... Bırak da uzun uzun ısırayım ağır ve kara örgülerini. Ele avuca sığmaz, ferman dinlemez saçlarını dişlediğim zaman, anıları yer gibi oluyorum.

Şiirin her harfi bir tel saç olmuştu; rüzgârda savrula savrula adamın yüzüne, ellerine değıyordu.